

d'almenara cap amunt

20é Festival Internacional de Teatre de Carrer de Vila-real Artistes omplint els carrers

Doncs sí, heu llegit bé, Vila-real a més de tindre un equip de primera divisió i ser la seu de l'imperi Porcelanosa (la que 'decora tus mejores sueños'), també compta amb un consolidat festival de teatre de carrer que va veure la llum fa ja 20 anys, quasi, quasi quan jo començava a fer teatre.

No és l'únic que tenim per ací; Almassora, Vilafranca, Alqueries, Moncofa, Betxí...tots aquests més austers però perfectament vàlids per apropar les arts escèniques a l'espectador d'a peu.

De la mà de Xarxa Teatre, el festival s'obria camí amb la intervenció de magnífiques companyies que han anat escrivint la història de les arts escèniques de carrer.

Des d'aleshores fins ara la direcció artística i la seua organització ha anat canviant de mans. Unes voltes han corregut a càrrec de directors de companyies locals com Tomàs Ibañez (Visitants) i Joan Raga (Scura Splats), i altres han sigut els programadors de torn els responsables de dur-lo a terme. Unes voltes ha estat programat dins de les festes patronals de maig i altres voltes una setmana abans, donant-li en aquest cas entitat pròpia i desvinculant-lo dels actes festius. Unes voltes s'ha donat més cabuda als espectacles de mitjà i gran format i altres voltes als espectacles més xicotets. En fi que han hagut edicions per tots els gustos.

Actualment i al llarg dels darrers quatre anys es troba en una de les fases en què es fa càrrec el programador, en què el festival es desenvolupa dins de les festes patronals i s'aposta majoritàriament pels espectacles xicotets. Domingo Martínez dirigeix l'equip que ha fet possible el festival en les darreres edicions.

Enguany, amb motiu de la vintena edició i la molt convenient proximitat de les eleccions, el festival ha estat marcat pels actes institucionals de reconeixement a tots els directors que han passat per aquest i, com no, als regidors de cultura al càrrec en cada moment. També ha rebut el premi de l'AVETID d'enguany, lliurat a finals de gener, reconeixent la labor feta en aquests 20 anys.

He de dir que el públic de Vila-real i concretament el públic assidu al festival, també es mereix premis

i reconeixements. És educat, tolerant i exigent. Podeu preguntar a qualsevol companyia que hi haja actuat.

Tot i que s'ha volgut accentuar el 20é aniversari, artísticament, el festival no ha sobreixit d'edicions anteriors. Hem tingut qualitat però poques novetats, quantitat però poc risc en la programació. Alguns micro-espectacles-instal·lacions a l'abast de l'espectador, àvid de fer cua, durant els tres dies. Alguns espectacles de sala 'adaptats' per fer l'agost. Algun espectacle mal ubicat, però salvat per la mestria dels intèrprets, dansa, circ... i si m'he de mullar, em quede amb l'encant de les dues pallasses (Marta Carbayo i Pepa Plana), la loquacitat de Les champignons (la Toupine), la càlida sensualitat d'Alma Candela (Alkimia 130) i la sempre impecable intervenció de les companyies de la terreta que a hores d'ara ja hauríeu de conèixer. Si no és així, no vos costa res vindre l'any que ve. Ho teniu més prop que el FIB de Benicàssim.

EL TEATRE UNIVERSITARI EN EL PUNT DE MIRA

per *Sonia Alejo, Maria Colomer i David Duran*

El teatre universitari ha estat el motor, durant moltes anys, del teatre valencià. A cavall entre la tradició i la modernitat, el gaudi i l'experimentació, el didacticisme i l'avantguarda, ha sabut ser un clar referent cultural. Moltes persones d'interessant trajectòria teatral han estat artífex i directors dels diferents grups que han anat sorgint al llarg d'aquests anys, com ara Max Aub i el grup de teatre El Búho en l'època de la II República, José Mª Morera, J. Sanchis Sinisterra o Antonio Díaz Zamora són referents de grups com el Club Universitari, com El Teatro Universitario de Ensayo o El Uevo, dels que participaven gent tan interessant i important al panorama teatral com Julio Salvi, Paco Manzanegue, Trini Guillem, Enric Benavent, Paco Cano, Julio Mañez, Teresa Lozano, i molts altres.

En els últims anys, l'Aula de Teatre de la Universitat de València és el punt de referència pel qual han pasta diferents responsables, com ara Antoni Tordera, Nel Diago, Ramón Roselló, i, més recentment, Pep Sanchis, i han sorgit diferents col·lectius, com el Desván o l'Eina Teatre, entre altres. A pesar dels anys, les aules de teatre universitàries continuen complint el seu paper importantíssim al manteniment del Teatre com un fet viu.

- 1- Com i quan va néixer l'Aula de Teatre?
- 2- Com està estructurada pedagògicament l'Aula, hi ha diferents nivells?
- 3- Quants alumnes heu tingut enguany i de quines facultats provenen?
- 4- Amb quin pressupost compteu i d'on ve el finançament?
- 5- Com es mostra el treball que feu, es fan intercanvis amb altres universitats, on heu anat enguany?
- 6- En què podria millorar l'Aula de Teatre en un futur pròxim?

Toni Valesa - Universitat de Castelló

1. El teatre universitari a Castelló va néixer, de la mà de Carles Pons, a l'antic CUC (Col·legi Universitari de Castelló) i posteriorment amb la creació de la Universitat Jaume I, el curs 1991-1992 es va crear l'aula de Teatre de la Universitat que amb la sobtada mort de Carles Pons en 1999 va passar a anomenar-se Aula de Teatre Carles Pons de la Universitat Jaume I.

2. Pel que fa a la estructura pedagògica, l'Aula té tres grups de formació continuada, un d'iniciació, un d'interpretació i el taller de muntatge, del qual han sorgit tres grups estables que en l'actualitat tenen en actiu les seues creacions. Per altra banda durant el curs acadèmic que va d'octubre a maig també s'ofereixen cursos de caràcter intensiu de les diferents disciplines que intervenen en les arts escèniques.

3. Hem tingut 60 alumnes matriculats. La procedència és diversa tot i que la majoria sempre sol ser de la Facultat de Ciències Humanes i Socials. Cal assenyalar que l'Aula no està limitada sols a la població universitària, tot i no ser la part més nombrosa, també acull a persones de fora de la Universitat, sobretot antic alumnat que vol continuar vinculat a l'Àula o gent que està interessada amb el teatre.

4. El pressupost és de 60.000 € del quals més de la meitat es destinen a formació, però dins del pressupost s'inclouen les produccions dels muntatges de l'Aula i altres programes de difusió i part de la programació teatral de la Universitat.

5. A la fi del curs fem taller d'escenes i un muntatge que el presentem a mostres de teatre universitari i en teatres de l'àmbit d'influència geogràfica de la Universitat. A més fem intercanvis amb altres universitats. Enguany hem estat a Alacant, València i Lleida.

6. Amb una ampliació de les instal·lacions i comptar amb més professorat per poder impartir especialitats específiques regularment.

ASSESSORIA JURÍDIC-LABORAL DE L'AAPV

Si tens cap dubte sobre contractes, atur, regularització, declaracions SS, jubilació, etc...

...ací t'esperem

aapv - pl. ajuntament, 5-21^a - 46002 valència
telèfon 963 528 198 - fax 963 533 736 - info@aapv.net - www.aapv.net

Juan Luis Mira - Universitat d'Alacant

1. L'Aula de Teatre de la Universitat d'Alacant va sorgir fa vint anys. El Vicerector d'aleshores, Emilio Feliú, em va proposar reprendre l'antic TU que, de la mà d'Antonio González, hi havia donat tanta vida teatral al llavors CEU – l'embrió de l'actual Universitat d'Alacant-. Així vaig fer i, des de llavors, l'activitat ha anat creixent any rere any, hem realitzat prop de quaranta muntatges, participat en els més significatius festivals d'àmbit nacional i internacional i, el més important –a falta d'una Escola de Teatre a la ciutat- ens hem convertit en una cantera d'actors i actrius.

2. Hi ha tres àmbits, en cadascun dels quals es realitza un muntatge anual: l'Aula de Teatre, que dirigeix Tomàs Mestre, i que treballa específicament el teatre en valencià;

l'Aula de Teatre Clàssic, sota la direcció d'Andrés Vinaches, que –en col·laboració amb el Seminari de Clàssics- incideix en el teatre greco-llatí, i el Teatre Universitari –al meu càrrec-, entès com a teatre contemporani, encara que ens permet també realitzar propostes de Shakesperare o els nostres autors del Segle d'Or; sempre des d'una perspectiva actual. A més, des de fa anys coordino el Curs de Formació Teatral, que intenta abarcar, a través de diferents seminaris, les distintes disciplines que comprenen la pràctica teatral. Per últim, amén d'una programació més o menys estable que té lloc al Paraninf de la Universitat, amb un parell de muntatges al mes i una mirada especial a la dansa contemporània, i que dedica el mes de maig als diversos muntatges universitaris, durant el mes de juny, en col·laboració amb Clan Cabaret, un pub molt conegut a la ciutat, organitzem des de fa set anys la marató de monòlegs "*Solo ante el peligro*", un concurs que va començar vacil·lant però que s'ha convertit en un dels actes més exitosos de la nit alacantina.

3. En concret, a la meua Aula he tingut quaranta alumnes que van iniciar les sessions prèvies d'assajos a l'octubre, encara que –per raons òbvies- vaig haver de quedar-me "tan sol" amb trenta a partir de febrer, que són els que han posat en escena "*El blues de Macky Navaja*", una comèdia amb música en directe, inspirada en "*La ópera de la perra gorda*", de Bertolt Brecht i que he reescrit a partir dels actors i actrius participants. Provenen de distintes facultats: Filologia, Infermeria, Sociologia, Enginyeria, Dret, Magisteri... en fi, un poc de tot. També compta amb una actriu que procedeix de la Universitat permanent, té 74 anys i, la veritat, ompli d'energia cada assaig. I algun que altre professor.

4. No són pressupostos tancats però ens apremem el cinturó tenint en compte que per al Vicerectorat és un esforç no tan sol emprendre cada muntatge sinó després, com fa, portar aquests treballs a les diverses seues universitàries. Així que intentem fer muntatges "viabls", sense ostentacions escenotècniques, però que tinguen una factura digna i, sobretot, que basen la seua proposta al treball actoral.

5. A més d'acudir a les seues universitàries de la província solem acudir cada any a algun festival universitari d'àmbit nacional: Cadis, Orense, Extremadura, Múrcia, Santiago... Hem acudit a festivals com el de Lieja, Breighton, Covilhà... fins i tot vam fer un intercanvi amb una companyia universitària rumana i portem, en rumà, l'obra "*Mininal Show*", de Sergi Belbel, al Festival Internacional de Teatre de Bucarest. Aquest any hem anat al Festival d'Extremadura i, a l'abril anirem al MITEU d'Orense.

6. L'estabilitat, en açò del teatre, sempre és una millora. En un ofici com aquest, imprevisible, que haja un equip com el que tenim en el Secretariat de Cultura que t'assegura la continuïtat i que coordina la producció de cada espectacle és per a sentir-se més que satisfet. Anem provant experiències noves –des de fa uns anys comptem, per exemple, amb directores "col·laboradors" als nostres muntatges. I intentem comptar amb els millors professionals perquè "reciclen" el nostre treball del dia a dia. I estem oberts a qualsevol nova iniciativa que pugua enriquir la nostra activitat.

Andrés Vinaches - Universitat d'Alacant

1. El Teatre Universitari Clàssic de la Universitat d'Alacant va començar el seu treball durant el Curs 2002-2003, per iniciativa del Secretariat de Cultura del Vicerectorat d'Extensió Universitària, junt a professors de grec i llatí d'aquesta Universitat com Mª Paz López i Juan Francisco Mesa. En maig de 2003 estrenem el nostre primer muntatge, "*L'assemblea de les dones*", d'Aristòfanes.

2. Els nostres principals objectius són la formació artística dels alumnes i el coneixement i difusió del teatre clàssic grecollatí. Açò el portem a terme durant dos cursos, el primer dedicat essencialment al muntatge de l'obra seleccionada, amb la col·laboració en els seus distints apartats de tots els membres de la companyia i l'assessorament

del professorat, i un segon curs centrat en el perfeccionament i representacions.

No hi ha diferents nivells, el nostre treball s'encamina a la producció d'una sola obra amb tots els alumnes interessats. Açò sí, dins d'aquesta es van decantant per distintes parcel·les com la musical, disseny d'escenografia, vestuari, interpretació, coreografia, cant, ect.

En algunes ocasions, com aquest últim curs, comptem amb persones de reconegut prestigi en el món del teatre que puguen desenvolupar la seua important labor didàctica amb els participants. Charo Amador, directora i professora d'interpretació de la *Real Escuela de Arte Dramático* de Madrid, ha dirigit "*Ifigenia en Àulide*", d'Eurípides.

3. A "*Electra*", obra que es representava aquest curs, intervingien 31 alumnes; en "*Ifigenia*", obra que es montava al mateix temps, 20, entre ambdós números està la mitjana dels alumnes que han participat en els 5 espectacles que hem realitzat fins el moment.

Provenen de les més diverses facultats, encara que predominen els estudiants de ciències.

4. El pressupost varia cada curs segons el número d'alumnes que hi participen i l'obra que es vaja a realitzar; la producció va a càrrec del Secretariat de Cultura del Vicerectorat d'Extensió Universitària.

5. El Secretariat de Cultura s'encarrega de distribuir les representacions entre les distintes seues universitàries de la UA, certàmens, ajuntaments interessats i festivals de Teatre Clàssic Grecollatí.

Enguany hem representat a Madrid, Alcalá de Henares, Sagunt i diverses poblacions de la província d'Alacant. Fins el moment el Teatre Clàssic no ha realitzat intercanvis amb altres universitats, encara que sí les altres dues companyies de la UA, el Teatre Contemporani i el Teatre Universitari.

6. Possiblement tot és millorable, però amb el treball i la il·lusió dels alumnes, el suport del Secretariat de Cultura i els professors implicats, i la bona difusió que té el Teatre Clàssic, és difícil contestar.

Pep Sanchis - Universitat de València

1. Encara que les relacions entre el teatre i la Universitat de València venen d'antic (al voltant dels 75 anys) l'Aula de Teatre com a tal naix en l'any 1985, de la mà de Toni Tordera, i el GTUV pocs anys després amb Nel Diago (1991).

2. L'Aula de Teatre s'encarrega de la programació teatral de l'espai i dels tallers. Normalment els tallers estan estructurats de la següent manera: 1r nivell i 2n nivell de teatre i un taller de dansa. En els dos grups de teatre es treballa un dia a la setmana 4 hores, i al taller de dansa dos dies a la setmana, dues hores cada dia. A més col·labora en l'organització i posada en marxa de tallers d'iniciació al teatre amb el CADE en cadascun dels campus universitaris, així com en la programació ocasional de tallers especialitzats. Normalment es fa una programació dividida en dos trimestres, i cada any es crea un nou espectacle des del GTUV. Cada any sol haver un curs especialitzat lligat directament amb l'espectacle, en concret aquest any està realitzant-se "Entrenament de la Màscara", a càrrec de Carles Montoliu.

3. El nombre d'alumnes per grup és de 15, pel que una mitjana de 85 alumnes passa per l'Aula. Provenen de diferents facultats, perquè la difusió es ampla. Normalment es fa bastant publicitat d'Aula, de l'inici del curs, mitjançant cartelleria, mailings... Es compta amb un llistat d'antics alumnes i amb altre d'Amics del teatre, als quals també s'envia informació.

4. Aquest és un tema que com a responsable pedagògic i artístic de l'Aula no em correspon. Si puc dir que la financiació ve directament del Vicerectorat de Cultura, de la Fundació de la Universitat i amb el suport del CADE.

5. Tot es mostra a la sala Matilde Salvador. En la Benvinguda dels estudiants que fa la Universitat tots els principis de curs es programa una setmana d'intercanvis amb grups de teatre d'altres universitats. També s'ha creat la Xarxa Lluís Vives, que engloba a les diferents universitats dels Països Catalans, i que organitza una mostra, cada any en una seu universitària diferent. També hi ha una relació de col·laboració amb les aules de teatre de Castelló i Alacant, encara que no hi ha cap tipus de conveni que l'ampare. En quant als bolos fora de València, l'any passat l'experiència de la Barraca va ser importantíssima, ja que van suposar més de 20 bolos pel nord d'Espanya i estar a Almagro.

L'últim treball del grup de teatre de la Universitat, Assaig, ha estat "*BB Brecht, el dia en que Bertolt Bercht va morir a Finlàndia*", dirigit per Maria P. Bosch i per mi mateix, a partir del text de Josep Lluís i Rodolf Sirera. Les fotos són precisament d'aquest muntatge.

El que estem preparant en aquests moments és "Per Sant Lluch", en el qual participen sis actors, l'equip tècnic coordinat per Eva López, la col·laboració del grup Rodamons en la música i la dramaturgia de Josep Lluís Sirera, ja que en moltes ocasions comptem amb la col·laboració del professorat de la Universitat. "Per Sant Lluch" està ambientada al segle XV-XVI, i parla precisament de la Festa de Benvinguda de la Universitat en aquella època, que es feia el dia de Sant Lluch. Els textos són reals, de l'època, i situen l'acció la vesprada de la preparació i el discurs inaugural. Es juga amb l'estructura de la comèdia i amb les màscares, i la seua estrena està prevista a octubre a la festa de Benvinguda.

6. Com no tenim ja la sala Palmireno, si que necessitem un espai oficial al qual treballar. Açò pareix que ja està en camí. També ens agradaria una major projecció a nivell social.

Avui per avui no podem parlar com en altres èpoques, d'avantguarda ni d'experimentació, som conscients que aquest és un espai de formació, un pont per qui se senta atret pel teatre i la dansa poden passar a una formació professional més especialitzada i amb coneixement de causa.

LA BARRACA*per Seve Montoro*

El meu nom és Seve Montoro. Sóc estudiant de Dret i Interpretació. Actor i advocat. Sempre dic, i així és, que estudie interpretació com quelcom vocacional i el dret com un passatemps molt interessant.

La meua carrera universitària també m'ha permés trobar un lloc més en açò del teatre, ja que al ser alumne de la Universitat de València vaig poder introduir-me en el teatre universitari i amb aquest he tingut una grata i intensa experiència.

El teatre universitari m'ha permés conèixer gent que comença a prendre interès pel teatre, també a grans professionals que es dediquen a la doctrina, i a prendre un poc més de taules en mostres de teatre o tallers específics de teatre i dansa.

Però la meua experiència va ser quan Pep Sanchis va fer una selecció amb els alumnes que havien assistit als diversos cursos i tallers de teatre organitzats per l'Aula de Teatre de la Universitat de València en els últims anys; i als pocs dies em va proposar el personatge de Don Juan Tenorio, personatge que m'acompanyaria durant un intens estiu per terres allén del mar Cantàbric...

L'Aula de Teatre de la Universitat de València al 2006 rep una proposta de la Societat Estatal de Commemoracions Culturals (SECC), que va crear una gran expectació. Es tractava de participar en un homenatge a la Barraca. Havíem de muntar una de les obres que va muntar la Barraca, prendre un autobús i anar-nos-en a representar-la pels mateixos pobles i ciutats per on havia estat la Barraca original.

Però ara partíem de l'impuls contrari: l'impuls per recrear la Barraca sortia ara, ja no dels membres de la companyia, sinó de la mateixa entitat subvencionadora, l'Estat.

En els anys 30, el Ministre Fernando de los Ríos va pressionar el govern de la República perquè atorgara a la Barraca el suport econòmic que necessitava per cobrir les despeses de la producció dels seus espectacles i de la gira subsegüent. Institucions o particulars de les localitats on la Barraca actuava, sufragaven l'allotjament i la manutenció. Clarament, doncs, cap membre de la companyia no cobrava res. Aquest sistema de producció seria exactament el mateix que s'aplicaria en aquest projecte anomenat: "Les rutes de la Barraca".

La gira proposta es realitzaria durant el mes de juliol de 2006 i es seleccionaren quatre aules de teatre de diferents universitats: la Carlos III, Múrcia, Santiago i València, i cadascuna va triar una de les quatre rutes que es va dissenyar per a l'ocasió. L'Aula de Teatre de València, va triar la ruta que passava per Astúries, Cantàbria i Galícia.

Les representacions de l'obra escollida, "El burlador de Sevilla", les faríem durant el mes de juliol i

sobretot en els pobles que ja havien estat visitats per la Barraca, col·locaríem el nostre escenari dalt de la plataforma que els Ajuntaments haurien de posar a la plaça on els "barracos", situaren la seua.

I nosaltres aniríem per les carreteres a representar davant d'un públic ben diferent. També a defensar el teatre com "instrument" extraordinari de comunicació, vàlid i segurament meritori de més atencions.

D'altra banda anem a entendre de seguida que el grup i la seua unitat tindrien una importància fonamental. El compromís de tots hauria d'acompanyar la il·lusió durant tot el viatge, més encara si tenint en compte que molts de nosaltres no ens coneixíem, proveníem de diferents maneres d'entendre el teatre i compartíem la circumstància que mai havíem treballat abans un text del Segle d'Or de la literatura espanyola. Sense dubte, tot un repte. Estava també molt clar que no gaudiríem d'unes vacances pagades.

Havíem de sortir just després d'acabar el curs i els exàmens i tot hauria d'estar preparat. Amb una aritmètica impossible, es van quadrar els horaris d'assaigs partint de la disponibilitat dels actors. Però hi havia molt de treball: s'havíem d'assajar les músiques i les cançons, preparar l'escenografia que cada dia hauríem de muntar amb rapidesa, coordinar els canvis d'escena... i tot açò va fer que acabàrem treballant tots els dies, així que la sala Palmireno (lloc d'assaigs) es va convertir també en biblioteca.

Tots vam entendre que el nostre carro difícilment es detindria el dies dels exàmens de juny. Tal vegada, veure la sala de teatre plena de llibres, que comprendrien des del dret mercantil o el comentari filològic fins la legislació dels parcs naturals, complia l'objectiu de recordar-nos que érem estudiants. Però si Don Juan Tenorio hauria d'arribar a ser advocat; el seu pare, mestre; o doctora en lletres, la pescadora Tisbea... hauria de ser un poc més tard.

La SECC, de la que fins el moment no havíem rebut moltes notícies, va organitzar a la capital de l'Estat la presentació oficial del projecte.

I arribem a Madrid: publicitat, autoritats, ràdio, premsa, televisió i quaranta graus a l'ombra. I unes granotes blaves, dalt d'unes cadires que ens acompanyaríem durant tota la ruta i que van resultar molt pràctiques mentre muntàvem l'estructura en els pobles del nord.

Després de Madrid, Almagro, Canfrac, Ampuero, Santander, Cangas d'Onís, Oviedo, Grado, Ribadeo, A Coruña, Avilés... i així fins a completar 14 actuacions.

Açar-se de bon matí, fer les maletes, desdejunar, pujar a l'autobús, canviar de ciutat, arribar a l'hotel, hostel o alberg, desfer les maletes, menjar, anar a l'escenari, descarregar l'autobús, muntar l'estructura, penjar els telons, disposar de l'atrezzo, calfar veu, pujar a l'escenari, baixar de l'escenari, desmuntar l'estructura, recollir l'atrezzo, carregar l'autobús, anar a l'hotel, hostel o alberg, sopar, dormir.

Quedar-se una estona més al llit, recitar els versos del company d'habitació en la dutxa, improvisar les cançons de l'obra amb lletres irreverents a l'autobús, queixar-se molt per no poder anar a visitar la ciutat, veure els ulls curiosos de la gent del poble, al muntar l'escenari, trobar-te amb una iaia que va correguent i grita. "jo vaig veure la Barraca en aquells temps!!", córrer, caure's, cantar, lluitar, cridar, saludar, tenir moltes ganes de sopar, pensar en l'endemà, dormir.

Dies més tard, en plena gira, el telèfon cada dia sonava tot el temps, entrevistes a la ràdio, premsa, revistes, etc... des de Madrid, Astúries, Galícia, Cantàbria, i des de les ciutats implicades i entregades a memòria del poeta dramaturg, de la Barraca i les seues rutes.

He de reconèixer que va ser esgotador; i que les circumstàncies van fer que haguérem dies que ens costara un esforç sobrehumà poder arribar; però això ens va fer créixer com actors, saber enfrontar-nos als problemes que puguen sorgir a escena amb la celeritat adequada i, sobre tot, va fer de nosaltres un grup, un equip.

Un grup de joves universitaris havíem acceptat el repte de rescatar l'esperit barraquero embarcant-nos en una travessia teatral no exempta d'amenaques de naufragi. Però el nostre vaixell va escapar del naufragi gràcies a un públic que ens va demostrar que li agradava el que estava veient i que el sabia valorar justament. Crec, així mateix, que la satisfacció final que tots sentíem després de cada actuació (recorde especialment una... a Santiago) no ens la haurien pogut pagar amb tot els diners del món.

Passejar per on va actuar Lorca i la seua Barraca, rebre el suport de pobles i ciutats, m'ha fet sentir com una especie d'itinerant, un artista ambulat, que dependeix d'altres per al seu substent diari. Nosaltres, a canvi, el que oferíem a aquests pobles que ens acogien era una invitació a l'obra de les 20h.

Mobilitzar un grup d'estudiants que porten a terme gires d'aquestes característiques demana una inversió i un compromís estable per part de les institucions subvencionadores.

I si, finalment, aquesta experiència no s'allarga en el temps, al menys sempre em quedarà la satisfacció d'haver format part d'aquells que treballen per a desenterrar els episodis més brillants de la memòria d'aquest país.

En realitat, hui en dia un professional, i sobretot en teatre, és aquell que cobra per fer un treball del qual és especialista. Però front al pa àzim que sol resultar el treball professional, la meua experiència amb el teatre universitari ha estat per a mi el llevat que fa la meua experiència d'actor més fresca.

Un es dóna compte de per què en un moment de la seua vida va triar ser actor.. quina sort..